

Éjszakai dalok

A hardti rejtekhely

Hullajtja magát az erdő,
 És mint a rügyek, befelé
 Fordulnak a levelek, nekik
 Alul virágzik majd a talaj,
 Nem éppen védtelenül.
 Ugyanis Ulrich
 Menekült erre: lába nyomán
 Gyakran tervez és készen áll
 Egy nagy sors, másik színhelyen.

Az élet fele része

Arany körtékkal és
 Vad rózsákkal tele
 Hajlítsátok a tájat
 A tóba, ti kegyelemteli hattyúk,
 És a kapott csókoktól ittasan
 Merítsétek fejeteket
 A szentjózan víztükörbe.

Jaj nekem, honnan veszem, ha
 Jön a tél, a virágokat és
 A nap sugarát
 És árnyékát a földnek?
 A falak kihúlva
 És elnémulva állnak, a szélben
 Csikorognak a vaskakasok.

Életkorszakok

Ti eufráteszi városok!
 Ti palmyrai utcák!
 Ti oszloperdők a sivatag lapályán!
 Mi lett belőletek?
 Fejetekről a koronát,
 Amiért túlléptetek
 A lélegzők határán,
 Az égiek füstpára által
 És tűzben leverték;
 Most pedig felhők közt ülök (ahol
 Kinek-kinek megvan nyugalma),
 Jól növesztett tölgyek közt, az őz
 Csalitosában, és idegennek
 Rémlenek és meghaltak nekem
 A boldogok lelkei.

Márton László fordításai

Vulkán

Most jöjj, boríts, tűz szelleme, jó barát,
Fellegbe gyengéd női kedélyeket,
Álmon, s aranylón, véd meg őket,
Szívük örök-viruló nyugalmát.

Hagyd, férfinak: bölcselmeit, üzletét,
Gyertyája fényét és a jövő napot,
Tetszésre, csüggedés, gonosz gond
Kedve szegője ne lenne, túlság,

Hogy most, ki folyton tombol, e Bóreász,
Ős-ellenem, s egy-éjten a tájra fagy
Páncélt ver, és a szunnyadókat
Tébolyos éneke pengve dúlja,

Városfalat, s kert-ház körül így, amit
Gondunk emelt, védőn, s liget ernyeit
Tépi, s dalomba is beléront,
Lelkemen ott ez a Minden-Átka,

S túr-fúr csak, és zúdít a szelíd folyam
Színére éj-felhőt, hogy a völgy, körül
Zsong s forr, s akár ha lomb leszédül,
Dombhasadáson a szikla omlik.

Átszellemültebb más eleven-való
Körnél az ember; kint ha dühöng, belül
Pusztán magáé: elme, nyugszik
Így szabad élete, s óvja hajlék,

S egy-egy a kedves géniuszok közül,
Még készen él ott, áldva, vele, s ha mind
Bosszúsak is, nyers, műveletlen
Szellem-erők, szerelem szeret, véd.

Tandori Dezső fordítása

A Reményhez

Remény! te nyájas! jóra serénykedő!
ki búsak házat meg soha nem veted,
s szolgálva égiek s halandók
közt örömet, nemesen serénykedsz,

hol vagy? Rövid kort értem, az est hideg
fuvalmát küldi máris. Akár az árny,
úgy élek itt, borzongva szunnyad
s daltalanul a riadt szív bennem.

Zöldellő völgyben, ott, hova friss vizét
hegyről a forrás ontja naponta, és
kedves időtlenség virul rám,
ősszel, a csöndben akarlak, nyájas,

keresni téged, vagy mikor éjfelen
a láthatatlan lét szövi műveit
berkekben, s fönt a víg virágos-
kert, virul a sok ezernyi csillag,

ó, Éter lánya! szállj le közénk atyád
kertjéből akkor, vagy ha te nem jöhetsz,
mint földi szellem, ó, riaszd meg,
mással ijessz legalább a szívem.

Könnyek

Feledjelek tán, szent szerelem? Szelíd!
Feledjelek, ti végzetesek, heves
tüzűk, ti hamvatokba holtak,
kikre magány borul és kopárság

úgyis, csodás világ szeme, szigetek!
Hiszen csak rátok gondolok egyre én,
partok, hol a bálványimádó
vágy vezekel, de csak isteneknek.

Mert túl buzgóak voltak a szép napok
során a szentek és haragos szívű
hősök szolgálatukban, és sok
nagy fa is állt ott, valamint város,

szemlátomást, mint férfi, tűnődve; most
a hősök holtak, s a szerelem sziget-
világa elzüllött. A dőre
vágynak ilyen csalatás a sorsa.

Ne oltsátok ki véglegesen szemem
világát, könnyek, mégse, nemes halált
halnom, hagyjátok, orv Csalók, hogy
létem utánra maradjon emlék.

Rónay György fordításai

Tandori Dezső (1938–2019): Kossuth- és József Attila-díjas költő, író, műfordító.

Rónay György (1913–1978): József Attila-díjas költő, író, műfordító, irodalomtörténész.